

Arrest

nr. 301 263 van 8 februari 2024
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: voor RvV X: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

voor RvV X: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2023 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 23 maart 2023 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 11 december 2023, die de partijen oproepen voor de terechtzitting van 17 januari 2024.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij (RvV X en RvV X) en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS (RvV X).

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 13 juli 2021 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 21 februari 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot

weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Pashtoun te zijn van etnische afkomst en een soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op 16.10.1998 in het dorp Sedur, in het Chapadara district, in de provincie Kunar. Jalabad

Uw broer K. werkte voor het leger bij een respons eenheid en was gestationeerd in Zabul. Uw andere broer, F., werkte eerst bij de politie in Shinwari en vervolgens bij de politierekrutering in Jalalabad. Uw beide broers verlieten rond de machtsovername van de taliban Afghanistan en vluchtten naar Tadzjikistan.

Toen u ongeveer 18 jaar was, begonnen de taliban te zeggen dat u een spion was voor de Kabuladministratie. Ze zeiden dat uw broers eveneens spionnen zijn en dat ze zich moeten overgeven. Ongeveer 8 maanden voor uw vertrek werd uw huis vernield als gevolg van de gevechten tussen de toenmalige Afghaanse overheid en de taliban.

Op een dag verzamelden de taliban de mensen van uw dorp die een familielid bij de overheid werkzaam hadden in de moskee. Zij zeiden dat jullie die familieleden moesten overtuigen om naar huis te komen en zich over te geven. De taliban beloofden hen een vredesbrief te geven en hun leven te laten leiden. Ze gaven jullie hiervoor 10 dagen de tijd. De taliban zeiden bovendien tegen u dat – indien u geen spion bent – u zich bij hen moest vervoegen. 2 dagen nadat de taliban deze eis stelden, verlieten u en uw moeder het dorp en vluchtten jullie naar Jalalabad. U verbleef vervolgens gedurende 2 maanden in Jalalabad bij uw broer F. U vertelde aan uw broers wat de taliban hadden geëist, maar uw broers vertelden dat ze zich nooit zouden overgeven. Uiteindelijk reisde u verder naar Kabul met uw moeder, vanwaar u het land verliet.

U verliet in de lente van 2019 Afghanistan en reisde via Iran en Turkije naar Bulgarije. Daar diende u op 17/11/2020 een verzoek om internationale bescherming in en kreeg u een negatieve beslissing. Uiteindelijk reisde u 7 maanden na aankomst in Bulgarije verder via Servië, Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 13/07/2021. De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, omwille van uw vrees voor vervolging door de taliban, omdat uw broers voor de overheid werkten en de taliban u hadden benaderd om hen te vragen om te stoppen. Er wordt door het CGVS echter vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient gesteld te worden dat u bij de DVZ noch uw persoonlijk problemen met de taliban noch de profielen van uw broers aanhaalde.

Om te beginnen verwees u bij de DVZ naar de oorlogsomstandigheden in Afghanistan en haalde u socio-economische vluchtmotieven aan (Vragenlijst CGVS, vraag 4-7). Bovendien haalde u zelf aan dat u met niemand problemen had en verklaarde u dat u geen persoonlijke problemen had met de taliban (Vragenlijst CGVS, vraag 4-5). Op het CGVS verklaarde u echter dat de taliban u ervan begonnen te

beschuldigen dat u spion was toen u ongeveer 18 jaar oud was (CGVS, p. 23). Bovendien verklaarde u dat zij u een duidelijk eis stelden in de moskee met betrekking tot uw broers (CGVS, p. 24-25) en dat zij een dreigbrief stuurden (CGVS, p. 21). Bij de DVZ vermeldde u echter geen van deze zaken. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, legde u verschillende verklaringen af. Om te beginnen zei u dat u ziek was toen u aankwam in België en dat u daar verklaarde dat er ernstige conflicten waren en dat u vertrok (CGVS, p. 29). Vervolgens verklaarde u dat u het niet verklaarde omdat u verlegen was omdat u moest spreken met een vrouw (CGVS, p. 29). Daarnaast verklaarde u dat u het wou vertellen, maar dat de jongeren in het centrum zeiden dat er bij de DVZ enkel zou gesproken worden over uw reisweg (CGVS, p. 30). Tot slot verklaarde u dat u dacht dat ze u daar vragen over zouden stellen en dat u fouten zou maken, omdat u op dat moment geen bewijs had (CGVS, p. 30). U slaagt er niet in om eenduidige verklaringen af te leggen over het feit waarom u bij de DVZ geen melding maakte van uw persoonlijke problemen met de taliban. Er kan verwacht worden dat u – indien u werkelijk vrees had voor de taliban – dit zou vermelden bij de DVZ. Gewezen op het feit dat u bij de DVZ enerzijds spontaan vermeldde dat u met niemand persoonlijke problemen had en anderzijds negatief antwoordde op de vraag of u persoonlijke problemen had met de taliban, antwoordde u dat u geen persoonlijke problemen had, maar beschuldigingen kreeg omwille van het werk van uw broers (CGVS, p. 30). Hierbij dient gewezen te worden op het feit dat de taliban onder meer een dreigbrief stuurden die gericht was tegen u. Hierop gewezen verklaarde u dat u had gezegd bij de DVZ dat u – eens u alle bewijzen had – het bewijs zou neerleggen en alles zou zeggen. Ook zou u verklaard hebben dat uw broers een job hadden en u om die reden was gevlucht (CGVS, p. 30). Dit vindt echter geen weerslag in uw administratief dossier. Bovendien dient hierbij gewezen te worden op het feit dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat er veel problemen waren die u niet kon vertellen bij de DVZ. Wanneer hier dieper op werd ingegaan, verklaarde u dat u onder meer niet kon vertellen over uw regio en over de brutaliteiten van de taliban. U verklaarde dat alles voorgelezen was in het Pashtou en dat alle dingen correct waren, maar dat u geen details gaf. U vermeldde toen evenwel alle redenen voor uw vertrek (CGVS, p. 3). Uw persoonlijke problemen met de taliban vormen echter geen details van uw vluchtrelaas, maar blijken de kern te zijn van uw vluchtedenen. Er kan dan ook verwacht worden dat u minstens op dat moment melding maakte van uw persoonlijke problemen met de taliban.

Het feit dat u noch op de DVZ noch bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gewag maakte van uw persoonlijke problemen, ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Voor zover u op het CGVS aanhaalde dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen omwille van de profielen van uw broers, dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie

(https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf,

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broers gevlucht zijn naar Tadzjikistan rond de machtsovername (CGVS, p. 7) Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw broers plausibel is. Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

U haalt verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode die vooraf ging aan uw vertrek en het vertrek van uw broers. Met betrekking tot uw broers dient gesteld te worden dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat zijzelf persoonlijke problemen gehad hebben met de taliban omwille van hun werk. U verklaarde dat zij en de taliban vijanden zijn van elkaar en met elkaar vochten (CGVS, p. 15). Wanneer u gevraagd werd of zij ook persoonlijke problemen hadden, antwoordde u dat elk hun eigen overheid had. U verklaarde dat zij al tegen elkaar waren sinds u klein was (CGVS, p. 15). Verder verklaarde u dat uw broers contact hadden met de taliban tijdens het conflict en dat ze praatten met elkaar via de walkietalkie of de radio, maar dat ze elkaar niet kenden (CGVS, p. 15-16). Uit uw verklaringen blijkt aldus niet dat uw broers ooit persoonlijke vervolgingsfeiten kenden met de taliban of persoonlijk door de taliban gevisieerd werden.

U haalde bij de DVZ geen persoonlijke vervolgingsfeiten aan omwille van het profiel van uw broers, hetgeen afbreuk doet aan uw persoonlijke vrees voor vervolging. Bovendien kunnen met betrekking tot de door u aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten de volgende vaststellingen gedaan worden.

Om te beginnen was u inconsistent over het moment waarop de taliban u begonnen te bedreigen. Enerzijds verklaarde u dat u ongeveer 18 jaar oud was toen de taliban u begonnen te beschuldigen en zeiden dat u een spion was van 'de Kabuladministratie' (CGVS, p. 23). U verklaarde eveneens dat – naarmate u opgroeide – de taliban naar u kwamen en zeiden dat alle raids in uw dorp uw fout waren, omdat u informatie gaf aan uw broers (CGVS, p. 10; 28). Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook dat de taliban u regelmatig benaderden, aangezien u verklaarde dat ze dit zeiden elke keer ze u buiten zagen gaan, bijvoorbeeld naar het veld of de winkel. Ze kwamen zelfs naar uw huis, voor uw broers en omdat er een checkpoint voor uw huis aanwezig was, en doodden uw honden (CGVS, p. 10; 24). Anderzijds verklaarde u, toen u gevraagd werd waarom de taliban nooit eerder iets zouden ondernemen tegen u indien ze u al zo lang verdachten van spionage, dat de taliban zulke dingen nooit zeiden tot op het moment dat ze de eis stelden in de moskee. Dit gebeurde 2 dagen voor uw vertrek uit uw dorp naar Jalalabad, waar u dan nog 2 maanden verbleef (CGVS, p. 26). Dit gaat echter compleet in tegen uw eerdere bewering dat zij u al jaren voordien steeds beschuldigen (CGVS, p. 28). Wanneer u hierop gewezen werd, antwoordde u gewoon 'waarom niet, ik heb u gezegd en dat is mijn probleem', hetgeen geenszins een verklaring is voor deze tegenstrijdigheid. Er kan verwacht worden dat u consistente verklaringen kan afleggen over het moment waarop uw problemen begonnen.

Daarnaast bevatten uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen een aantal onlogische elementen. Om te beginnen is het weinig aannemelijk dat de taliban u vanaf jonge leeftijd zouden beschuldigen van spionage, zonder verdere stappen te ondernemen. Zeker gezien het feit zij u verantwoordelijk achtten voor de raids van de overheid, kan verwacht worden dat zij iets van actie zouden ondernemen. Indien u werkelijk 18 jaar was op het moment dat de taliban u beschuldigen van spionage, wil dit zeggen dat de taliban u gedurende 4 jaren beschuldigen zonder iets te ondernemen. Dit blijkt uit het feit dat u bij de DVZ op 30/11/2021 verklaarde dat u 19 maanden eerder was vertrokken, wat wil zeggen dat u op het moment van vertrek ongeveer 22 jaar oud was (Vragenlijst DVZ, punt 32). Hierop gewezen, verwees u opnieuw naar de eis van de taliban in de moskee en vertelde u dat u de 2e dag na de eis vertrok (CGVS, p. 28), wat zoals eerder aangegeven tegenstrijdig is met uw andere verklaringen en geen uitleg is voor de reden waarom de taliban niet sneller iets zouden doen als zij u al zo lang beschuldigen. Verder is het weinig logisch dat de taliban u enerzijds zouden beschuldigen van spionage, maar u anderzijds vroegen om u bij hen aan te sluiten als uw broers niet stopten met hun werk en als u geen spion was (CGVS, p. 22-24). Na confrontatie verklaarde u dat de taliban u drie opties gaven, namelijk dat uw broers zich moesten overgeven, dat u mogelijks een spion was en als u geen spion was, dat u mee moest vechten (CGVS, p. 29). Gewezen op het feit dat het voor de taliban toch een risico was om u aan te werven indien zij u ervan verdachten een spion te zijn, verklaarde u dat u aan de taliban zei dat u niets te doen had met de overheid en dat – als ze problemen hadden met uw broers – de taliban maar met hen moeten praten en doen wat ze willen (CGVS, p. 29). Het lijkt echter weinig aannemelijk dat de taliban, zonder er zelf van overtuigd te zijn dat u niet voor de overheid werkte, u zomaar in hun rangen zouden willen inlijven. Ook de uiteenlopende eisen van de taliban houden maar weinig steek.

Vervolgens legde u inconsistente verklaringen af met betrekking tot de dreigbrief die door de taliban werd afgegeven. Vooreerst was u inconsistent over hoe lang voor uw vertrek deze dreigbrief werd afgegeven. Aanvankelijk verklaarde u dat u de dreigbrief ongeveer 10 dagen voor uw vertrek ontving en dat u enkele dagen daarvoor al naar Jalalabad was gegaan (CGVS, p. 21). Later verklaarde u echter dat u 2 dagen na de eis van de taliban in de moskee uw dorp verliet en naar Jalalabad ging, waar u nog 2 maanden verbleef (CGVS, p. 26). U verklaarde dat de taliban dan 10 dagen na hun eis in de moskee de dreigbrief verstuurd (CGVS, p. 26). Dit betekent echter dat u de dreigbrief 1,5 maand voor uw vertrek ontving, en niet 10 dagen. Gewezen op deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat de taliban zeiden dat u 10 dagen de tijd kreeg om uw broer te informeren, dat u 2 dagen na de eis uw dorp verliet en dat zij dan na 10 dagen – het einde van hun deadline – de brief stuurden. U verklaarde dat u de brief na 10 dagen kreeg en niet 10 dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 27-28). Dit is echter geen afdoende verklaring, aangezien u eerder duidelijk de vraag kreeg hoelang voor uw vertrek u de brief ontving, waarop u ondubbelzinnig antwoordde: 'Dat was ongeveer 10 dagen voor mijn vertrek.'. Daarnaast is de datering van de dreigbrief niet overeen te stemmen met uw verklaringen en uw moment van vertrek. U verklaarde op het CGVS dat u ongeveer vertrokken was in de lente van 2019 (CGVS, p. 6), terwijl uit uw DVZverklaringen blijkt dat u in het voorjaar van 2020 was vertrokken. Bij de DVZ verklaarde u op 30/11/2021 dat u 19 maanden eerder vertrokken was, wat wil zeggen dat u in de loop van februari – maart

2020 uw land verliet (Vragenlijst DVZ, punt 32). De dreigbrief is echter gedateerd op 03/08/1439, wat omgerekend 19/04/2018 is. Dit betekent dat deze dreigbrief minstens een jaar – afhankelijk van of u in 2019 dan wel 2020 vertrok – voor uw vertrek werd afgegeven. Wanneer u hierop gewezen werd, verwees u louter naar het feit dat u onopgeleid bent en dat u niets weet over data (CGVS, p. 33). Het verschil is echter van die aard dat het geen afdoende verklaring is om louter te verwijzen naar uw opleidingsniveau.

Bovenstaande vaststellingen samengenomen maken dat u niet aannemelijk maakt dat er vervolgingsfeiten waren tegenover u en uw familie als gevolg van het werk van uw broers.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw taskara en de taskara van uw vader en broers bevestigen louter uw en hun identiteit, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt. De documenten en foto's met betrekking tot het werk van uw broers bevestigen louter hun werk, hetgeen eveneens niet in twijfel getrokken wordt. De dreigbrief van de taliban die u voorlegde is niet van dien aard dat het de bovenstaande beoordeling wijzigt. In de eerste plaats kan verwezen worden naar voorgaande opmerking met betrekking tot de datum op de dreigbrief. Bovendien kunnen dergelijke documenten enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas maar kunnen zij enkel ter ondersteuning dienen van geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake

van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in

Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van

open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve

landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_

Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif_en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afg_hanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven

enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift, gekend onder rolnummer 290 245, ingediend op 20 maart 2023, waarbij verzoeker wordt vertegenwoordigd door advocaat T. BARTOS, en het verzoekschrift, gekend onder rolnummer 291 369, ingediend op 23 maart 2023, waarbij verzoeker wordt vertegenwoordigd door advocaat C. DESENFANS.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat als volgt luidt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften. Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnummers 290 245 en 291 369 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen en gesteld dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door verzoeker. Er wordt door verzoeker beslist dat het laatst ingediende verzoekschrift met rolnummer 291 369 mag behandeld worden. Verzoeker wordt zodoende in toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet geacht afstand te doen van zijn verzoekschrift in de zaak met rolnummer 290 245.

De Raad zal bijgevolg enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 291 369.

3. Over de gegrondheid van het beroep met rolnummer 291 369

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel, voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij voert tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker gaat eerst in op de geloofwaardigheid van het relaas en meent dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en dat hem het voordeel van de twijfel moet toegekend worden omdat er voldoende elementen zijn om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Zijn verklaringen zijn eenduidig, spontaan, van goede trouw, duiden persoonlijke ervaringen aan en komen overeen met de beschikbare informatie.

3.1.2. Inzake de motieven van de bestreden beslissing voert verzoeker vooreerst aan dat er onterecht werd geoordeeld dat er in zijn hoofd geen bijzondere procedurele noden kunnen worden vastgesteld. In dit verband stelt hij dat dit een puur eenzijdige vaststelling is en dat hierbij geen rekening werd gehouden met zijn psychische toestand (gelet op het feit dat hij zijn land, gezin en familie diende te verlaten), alsook met het feit dat hij ongeschoold is.

Verzoeker merkt voorts op dat de werkmethode van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) niet gevolgd kan worden. Enerzijds wijst hij op het

gegeven dat hij pas zeer laat, nadat hij reeds in “*stukjes en brokjes*” vertelde over zijn situatie en die van zijn broers, de gelegenheid gegeven werd om zijn vrij relaas te doen. Hij benadrukt dat dit relaas pas op pagina 23 van de 33 pagina’s van de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal begint, dat op dat ogenblik het persoonlijk onderhoud al meer dan twee uur en een half duurde, en dat er vlak na het vrij relaas een pauze werd ingelast, waarna het reeds 16u47 was. Hij stelt dat dit vrij relaas ook zeer kort is, wat volgens hem begrijpelijk is aangezien hij eerder al van alles vertelde. Na het citeren van zijn vrij relaas, besluit verzoeker dat een dergelijke werkwijze onvermijdelijk leidt tot onnauwkeurigheden. Anderzijds wijst verzoeker erop dat er in de bestreden beslissing vertrokken wordt van een negatief uitgangspunt (“*u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming*”), dat dan ondersteund wordt door de motivering. Er wordt geen afweging gemaakt van de elementen die een vrees aantonen, tegenover de elementen die deze niet aannemelijk maken. In dit opzicht miskent de verwerende partij het proportionaliteitsbeginsel, wat volgens verzoeker volstaat voor een vernietiging van de bestreden beslissing.

Verder gaat verzoeker in op de overweging van de bestreden beslissing dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch zijn persoonlijke problemen met de taliban, noch de profielen van zijn broers aanhaalde. In dit verband betoogt hij vooreerst dat zijn vluchtmotieven veelzijdig zijn. Hij verduidelijkt dat op het ogenblik van zijn gehoor de taliban reeds de macht hadden overgenomen en hij eveneens op de hoogte was van de dramatische socio-economische situatie in Afghanistan, waardoor het logisch is dat deze twee omstandigheden door hem werden aangegeven bij het commissariaat-generaal (lees: bij de Dienst Vreemdelingenzaken). Te deze benadrukt verzoeker verder dat hij steeds aangaf dat hij in een streek woonde die erg betwist werd, dat de overheid enkel naar zijn dorp kwam als ze een *raid* wilden uitvoeren en dat er veel incidenten waren, waarbij ook zijn woonst – die zoals hij verklaarde gelegen lag tegenover het *checkpoint* aan de andere kant van de rivier – beschadigd geraakte. Voorts benadrukt verzoeker dat hij effectief zelf nooit gefolterd “*of zo*” werd door de taliban, dat hij kort voor zijn vertrek uit het dorp zo veel mogelijk binnen bleef en zich gedeisd hield, dat hij weliswaar bedreigingen ontving aan het adres van zijn broers en dat hem eveneens gevraagd werd de taliban te vervoegen om te tonen dat hij “*een goede*” was, wat hij niet deed. Daarnaast onderstreept verzoeker dat hij *ab initio* bij het commissariaat-generaal aangaf dat hij een zekere schroom had om zijn relaas te vertellen aan een vrouw, dat hij wou dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken snel voorbij was omdat hij ziek was en dat zijn problemen geen zaken zijn waarmee hij in Afghanistan te koop liep, zoals blijkt uit zijn verklaring dat hij dit nog nooit rustig tegen iemand had kunnen zeggen. Bovendien blijft verzoeker erbij dat hij melding maakte van het werk van zijn broers bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij stelt dat hij heeft aangegeven dat zijn broers het land ontvluchtten na de machtsovername en dat dit vermeld staat bij de persoonsgegevens. Volgens hem is het niet onmogelijk dat hij dit gezegd heeft, maar dat dit niet genoteerd werd “*aangezien dit niet nodig is op dat vlak*”. Hij verwijst in deze ook naar zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat hij wel vertelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn broers bij de overheid werkten, maar dat ze er hem toen zeiden dat hij documenten moest voorleggen. Tot slot wijst verzoeker er nog op dat hij ongeschoold is, dat hij hetzij de vragen zelf verkeerd begreep hetzij zelf verkeerd begrepen werd, “*aangezien zijn problemen met de Taliban ook voortvloeien uit het feit dat zijn broers voor de overheid werkten*”, en dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder kort is. Verzoeker verwijst doorheen zijn betoog uitgebreid naar zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal.

Vervolgens kan verzoeker zich niet vinden in de overweging van de bestreden beslissing dat hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijn broers ooit persoonlijke vervolgingsfeiten kenden met de taliban of persoonlijk door de taliban werden gevisieerd. Verzoeker betoogt dat deze redenering totaal onjuist is en benadrukt dat zijn beide broers voor de overheid werkten, dat zij, vooraleer de taliban de macht overnamen, niet of nauwelijks naar het dorp kwamen en dan ook zoveel mogelijk alle contact met hen vermeden, dat zowel het leger als de politie vochten met de taliban en dat beide broers rond de machtsovername Afghanistan ontvluchtten. Hij besluit dat het feit dat zij niet persoonlijk aangepakt werden door de taliban louter daaraan te wijten is en dat het feit dat de taliban wilden dat zij zich zouden overgeven echter eveneens duidelijk maakt dat het enkel is omdat zij beiden erin slaagden uit de handen van de taliban te blijven, dat zij geen problemen kenden.

Voorts is verzoeker het niet eens met de overwegingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten ten gevolge van het werk van zijn broers. In dit verband hekelt verzoeker ten eerste dat de verwerende partij hem verwijt inconsistent te zijn over het moment waarop de taliban hem begonnen te bedreigen. Hij overweegt in dit verband als volgt:

“Overwegende dat verzoeker geviseerd werd omwille van zijn broers en het feit dat deze werkten voor de overheid.

Dat het evident is, dat naar aanleiding van het feit dat de Taliban meer macht verzamelden, dat de bedreigingen tegenover verzoeker steeds ernstiger werden.

Dat uit verzoekers vrij relaas blijkt dat het leven onder/met de Taliban, in oorlogsgebied - er waren herhaaldelijk gevechten met de overheid, raids naar aanleiding waarvan één van zijn broers ten andere ook thuiskwam, moeilijk was.

Dat op het ogenblik dat verzoeker ongeveer 18 jaar oud was, en dus als volwassene beschouwd werd, hij ook meer persoonlijk geconfronteerd werd met de problemen.

Dat vanaf dat ogenblik verzoeker stelt dat :

NPO :

[...]

Dat het duidelijk is dat verzoeker in het begin een algemeen klimaat beschrijft, dat van iemand die geconfronteerd wordt met de Taliban, wanneer de overheid niet ter plaatse is. Dat zoals verzoeker ook in zijn vrij relaas verhaalde, het op het “einde” was dat hij persoonlijk bedreigd werd, en dan nog het betrof ook dan een algemene bedreiging naar alle familieleden van overheidspersoneel toe:.

NPO :

[...]”

Ten tweede gaat hij in op de overweging van de bestreden beslissing dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn persoonlijke problemen een aantal onlogische elementen bevatten. Hij betoogt als volgt:

“Overwegende dat de CGVS onterecht aan verzoeker een voor hem onlogische handelswijze van de Taliban verwijt.

Dat verzoeker wil opmerken dat de Taliban eerder zwart/wit denken, ofwel ben je voor hen, ofwel ben je tegen hen.

Dat zij op alle mogelijke manieren druk zetten.

Ze creëren een klimaat van angst voor de familieleden van diegenen die voor de regering werkten.

Door voor te stellen om aan te sluiten bij de Taliban, verzwakken ze de positie van diegene die voor de overheid kozen. Dat de Taliban bovendien ook “kanonnenvlees” nodig heeft.

Dat de CGVS veronderstelt dat door zijn aansluiting van de Taliban verzoeker meer informatie aan zijn broers zou hebben kunnen doorgeven, doch vergeet dat aansluiten betekent met de Taliban mee trekken, de bergen in, wonen in een kamp enz..

Dat het in die omstandigheden bijzonder moeilijk is om informatie te gaan doorgeven... Dat de uiteenlopende eisen van de Taliban dan ook wel degelijk plausibel zijn.”

Tot slot uit hij kritiek op het gestelde van de commissaris-generaal dat hij inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot de dreigbrief die door de taliban werd afgegeven. Hij werkt zijn betoog als volgt uit:

“Overwegende dat de CGVS geen onderscheid maakt tussen het ogenblik waarop verzoeker uit het dorp vertrok, uit de streek vertrok en uit Afghanistan vertrok.

Dat bovendien de wijze waarop de CGVS “terugtel” om op andere data uit te komen, daar waar verzoeker steeds van périodes spreekt en geen vaste data geeft, eveneens onterecht is.

Dat verzoeker zelf niet weet wanneer hij precies vertrokken is.

NPO:

[...]

Dat verzoeker uitlegde dat hij al uit het dorp vertrokken was naar Jalalabad op het ogenblik dat de brief door de Taliban afgegeven werd aan een buurman, die hem aan hen bezorgde.

NPO:

[...]

Dat verzoeker dan ook steeds en constant is in zijn verklaringen :

NPO :

[...]

Dat de vraagstelling in dat verband verzoekers petje te boven gaat :

NPO :

[...]

Dat verzoeker, die totaal ongeschoold is, geen aandacht gaf aan data. Dat dit voor hem van ondergeschikt belang is.

Dat verzoeker het zo verwoordt :

[...]

Dat het feit dat verzoeker mogelijks onvoldoende precies was tegenover welk vertrek van waar (thuis uit het dorp, Jallalabad, Kabul...) duidelijk bleek tijdens het verhoor.

NPO

[...]

Dat verzoeker ook wil opmerken dat het niet is omdat de dreigbrief een eerdere datum draagt, dat hij hem noodzakelijkerwijze ook op dat ogenblik gekregen moet hebben.”

Waar de verwerende partij, ter conclusie, stelt dat hij niet aannemelijk maakt dat er vervolgingsfeiten waren tegenover hem en zijn familie als het gevolg van het werk van zijn broers en herhaalt dat hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in het Verdrag van Genève, noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, stelt verzoeker het volgende:

“Overwegende dat de CGVS tenslotte onterecht focust op de problemen die een aanleiding waren voor het vertrek van verzoeker, daar waar de belangrijkste evaluatie die de CGVS moet doen deze naar de risico's ingeval van terugkeer zijn.

Dat zelfs indien van het uitgangspunt van de CGVS zou vertrokken worden, met name dat verzoeker niet aannemelijk zou maken dat op het ogenblik dat hij nog in Afghanistan verbleef, zijn familie problemen had met de Taliban omwille van het werk van zijn broers voor de overheid, dan nog blijft onverminderd overeind dat de broers van verzoekers voor de overheid werkten, dat verzoeker tot hun familie behoort en dus als vijand van de Taliban gecatalogeerd wordt, waardoor hij problemen riskeert ingeval van terugkeer.

Dat het besluit van de CGVS [dat hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in het Verdrag van Genève, noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming] dan ook niet gevolgd kan worden”.

3.1.3. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, gaat verzoeker vooreerst in op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker betoogt dat hij het niet eens is met de analyse die de commissaris-generaal te deze maakte. Volgens hem heeft de commissaris-generaal zich hier gebaseerd op informatie die absoluut niet actueel is en bovendien niet gebaseerd is op betrouwbare bronnen. Verzoeker verwijst naar de bevindingen van de Raad in zijn arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, analyse die overeind blijft, ook al heeft het commissariaat-generaal een *update* gevoegd. De COI Focus *Afghanistan. Veiligheidssituatie* van 5 mei 2022 is immers nog steeds gebaseerd op bijzonder fragmentarische informatie, is niet accuraat en vertrekt klaarblijkelijk enkel vanuit de verslagen van ACLED, wiens informatie slechts loopt tot maart 2022, en UNAMA heeft tot op heden geen nieuw verslag uitgebracht over Afghanistan. Verzoeker citeert meerdere bronnen en besluit dat het gebrek aan informatie alom wordt bevestigd. De informatie die thans uit Afghanistan binnen sijpelt, wordt meer en meer gecensureerd door de *de-factom* machthebbers en dit met name op het vlak van mensenrechten. Het gaat volgens verzoeker niet op om, gelet aan het gebrek aan betrouwbare informatie, te stellen dat het wel goed zal zijn. Minstens dient afgewacht te worden en dient bijkomend onderzoek te gebeuren. Volgens verzoeker kan er voor de afname van het geweld en de aard van het geweld niet met zekerheid worden gesteld dat er sprake is van een patroon.

Voorts oppert verzoeker dat de commissaris-generaal zich te deze beperkt tot een theoretische uiteenzetting, zonder rekening te houden met zijn persoonlijke situatie. Hij meent dat hij wel degelijk een aantal elementen aanhaalde waardoor hij een hoger risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zo wijst hij erop dat hij als anti-taliban zal gepercipieerd worden, dat hij afkomstig is uit Kunar, wat één van de meest gewelddadige provincies in Afghanistan is, en dat hij in Europa heeft verbleven. In dit verband werpt verzoeker op dat hij niet werd ondervraagd of hij hierover informatie had. Het is voor hem bovendien onterecht dat hem een gebrek aan informatie verweten wordt, daar waar het commissariaat-generaal zelf dient toe te geven dat het zeer moeilijk is om aan objectieve informatie te geraken, wat wordt bevestigd door verschillende bronnen.

De nog werkende media doen omwille van de steeds groter wordende druk die uitgaat van de taliban aan zelfcensuur en de vloggers op internet worden ook door de taliban aan banden gelegd, zodanig dat de werkelijke informatie steeds schaarser wordt. De oorlog in Oekraïne heeft bovendien de berichtgeving over Afghanistan verdrongen en heeft de aandacht van de media in Afghanistan afgeleid. In tegenstelling tot de informatie waarvan het commissariaat-generaal eind mei 2022 gebruik maakte, en die niet *up to date* is, blijkt dat er opnieuw een opwelling van het geweld is. Verzoeker citeert en analyseert hiervoor uit tal van bronnen. Hij is van oordeel dat recente informatie, in tegenstelling tot de analyse van het

commissariaat-generaal, aan toont dat de veiligheidssituatie in Afghanistan helemaal niet goed is en dat een gewone burger riskeert slachtoffer te worden van geweld. De aard van de incidenten laat niet toe te stellen dat enkel de taliban gevisieerd worden, nu duidelijk ook de gewone man, vrouw en kind in de straat onder de slachtoffers vallen.

Ook wijst verzoeker op het gegeven dat er, ingevolge artikel 48/6 van de Vreemdelingswet, een medewerkingsplicht en samenwerkingsplicht bestaat tussen verzoeker en de commissaris-generaal, die resulteert in een gedeelde bewijslast. Hij voegt hieraan toe dat de verwerende partij actief dient mee te werken om elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven en anderzijds nauwkeurige en actuele informatie over het land van herkomst moet verzamelen, hetgeen zij niet gedaan heeft. Uit het overzicht van ACLED blijkt namelijk dat er veel informatie beschikbaar is over de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarvan de verwerende partij ook op de hoogte diende te zijn. Verder verwijst verzoeker ook nog naar een rapport van Asylos van oktober 2022 en het EUAA *Mobility Trends Report* van september 2022, waaruit volgens hem blijkt dat het geweld tegen burgers is gestegen. Verzoeker besluit dat het niet opgaat dat de commissaris-generaal deze meest actuele landeninformatie niet mee in overweging nam bij het opstellen van de bestreden beslissing.

3.1.4. Verder gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Zo stelt hij dat de verwerende partij onvoldoende aandacht besteedde aan de huidige situatie in Afghanistan en is zij er alleszins te optimistisch over. De situatie is evenwel allesbehalve geruststellend, gelet op de mensenrechtenschendingen die op grote schaal plaatsgrijpen en gelet op de slechte humanitaire situatie. De uiteenzetting van de verwerende partij is voornamelijk theoretisch, aldus verzoeker. Er wordt immers geen enkele appreciatie gemaakt van de situatie in Afghanistan zelf. Zowel de taliban, de *de-facto*-overheid, als haar tegenstanders, moeten als actor voor deze situatie aangemerkt worden. De analyse van de verwerende partij is, aldus verzoeker, ook op dit punt gebaseerd op onvolledige informatie en berust in essentie op aannames gebaseerd op fragmentarische informatie. Ook wordt volgens hem niet ingegaan op zijn situatie. Verzoeker vraagt zich verder af hoe de verwerende partij kan besluiten dat hij in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien.

Nog volgens het verzoekschrift maakte het commissariaat-generaal totaal geen abstractie van de humanitaire situatie. Deze was reeds dramatisch, maar verergerde nog na de machtsovername door de taliban. Met de aardbeving van 22 juni 2022 verergerde de situatie nog. Er ontbreekt ook medicatie. Deze nieuwe evolutie vereist minstens een verder onderzoek. Voor verzoeker is het duidelijk dat hij ingeval van terugkeer riskeert terecht te komen in een situatie van verregaande deprivatie, aangezien tegen het einde van het jaar 2022 97% van de bevolking onder de armoedegrens zal vallen. De problematische situatie wordt luidens het verzoekschrift wel degelijk veroorzaakt door een actor, de *de-facto*overheid, zijnde de taliban, die er bovendien voor zorgen dat controle zo goed als onmogelijk is, nu zij de Commissie voor de rechten van de mens in Afghanistan ontbonden. Tevens is het duidelijk dat de taliban de mensenrechten schenden en er niet voor terugschrikken de bevolking met belastingen uit te persen. Vervolgens stelt hij dat het niet voor niets is dat de internationale gemeenschap maatregelen vragen tegen de taliban omwille van de mensenrechtenschendingen. Hij oppert dat de humanitaire crisis iedereen treft, ook de pasgeborenen wegens ondervoeding en ziektes die gerelateerd worden aan honger. Het is volgens verzoeker intussen duidelijk dat de taliban hun beloftes niet nakomen, dat de economie totaal stilligt en dat de situatie er helemaal niet op verbetert, wel integendeel. Verzoeker besluit dat de taliban dan ook overduidelijk een actor zijn bij de moeilijke situatie van de bevolking. Hij voegt nog toe dat de verwerende partij verscheidene factoren opsomt om aan te tonen dat de precaire humanitaire situatie reeds bestond, doch uit het oog verliest dat al deze redenen wel degelijk in verband kunnen worden gebracht met de machtsovername door de taliban, en dat zij zich probeert te verschuilen achter reeds bestaande factoren, doch negeert dat de situatie enkel maar is verergerd sinds de machtsovername door de taliban.

Verzoeker werpt op dat de commissaris-generaal deze problematiek *in casu* enkel op theoretische wijze onderzocht en geen rekening hield met zijn concrete situatie. Hij onderstreept dat hij in dit verband niet ondervraagd werd. Onder verwijzing naar de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, stelt verzoeker dat zijn vader overleden is, dat zijn moeder in Kabul woont bij haar broer en dat zij ziek is, dat zijn broers sinds hij klein was bij de overheid werkten en het land verlieten en in Tadzjikistan verblijven sinds de val van de overheid, dat hij enkel contact heeft met zijn moeder en dat hij zelf onderweg naar België tuberculose opliep.

Tot slot stelt verzoeker nog dat uit algemene informatie blijkt dat de grootste risicoprofielen in de socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan, voornamelijk vluchtelingen zijn die terugkeren naar

Afghanistan. Hij besluit dat indien hij aldus zou dienen terug te keren naar Afghanistan, hij zal behoren tot de profielen die het meeste risico lopen op onmenselijke en vernederende behandelingen.

3.1.5. Wat de verwestering of het verblijf in het Westen betreft, betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal het risico van terugkeerders, zeker ingeval van verwestering, minstens de gepercipieerde verwestering, niet heeft onderzocht. Verzoeker haalt ook hier aan dat de informatie vevat in de bestreden beslissing gedateerd is. Hij verbleef ook niet louter in het Westen, doch zal door zijn eerdere weigering om bij de taliban aan te sluiten als pro-westers en anti-taliban gepercipieerd worden. Dit brengt een specifieke kwetsbaarheid met zich mee die door het commissariaat-generaal niet onderzocht werd. Nochtans blijkt uit de informatie, waarnaar ook het commissariaat-generaal verwijst, dat dit inderdaad problematisch is. Hij betoogt verder dat hij wel degelijk concrete omstandigheden aanhaalde, waaronder het werk van zijn broers en zijn eigen verblijf in Europa. Hij geeft ook aan dat hij melding maakte van een risico op gedwongen rekrutering door de taliban. Bovendien worden burgers eveneens gestraft door de taliban en dit om diverse redenen, waarbij zij eveneens gefolterd worden. Er is zelfs sprake van collectieve bestraffing, waarbij burgers aangepakt worden zonder dat zij iets misdaan hebben. Het is voor de taliban duidelijk voldoende vermeende banden te hebben met tegenstanders (zoals verzoekers banden worden toegedicht met de voormalige politie) om door hen aangepakt, opgepakt, gefolterd en zelfs gedood te worden. Volgens verzoeker behoort hij tot de sociale groep van verwesterde jongeren.

Het commissariaat-generaal houdt volgens verzoeker daarnaast evenmin rekening met de situatie waarin terugkeerders uit de Europese Unie riskeren terecht te komen. Het feit dat er weinig informatie desbetreffend zou zijn, toont niet aan dat er zich geen probleem zou stellen. Bovendien dient er rekening mee te worden gehouden dat de taliban de *sharia* strikt wensen toe te passen. Het leven in het Westen, waar zeker jongeren een leven leiden op internet, spelletjes spelen, uitgaan,... is een leven dat strijdig is met deze *sharia* (conform het verbieden van internetgames, *TikTok*, ...). Deze jongeren begaan misdrijven tegen de *sharia*, wat de taliban toelaten hen gevangen te zetten. Iets banaals als het dragen van westerse kledij of het niet laten groeien van een baard is al problematisch, zeker nu blijkt dat de taliban een steeds strengere politiek voeren. Voorts wijst verzoeker op het gegeven dat hij, als oudste zoon, de verantwoordelijkheid zal dienen op te nemen voor het respecteren van de *sharia* door de vrouwelijke leden van zijn gezin. Het commissariaat-generaal vond het blijkbaar niet de moeite om aan verzoeker vragen te stellen over zijn leven in België en zijn verwestering, terwijl dit toch wel zeer zeker een risico met zich meebrengt. De schendingen van de mensenrechten zijn *legio*, er wordt in het openbaar gefolterd en gedood en het EUAA rapport van april 2022 bevestigt dat verwestering wel degelijk een probleem is. Het louter verbleven hebben in het Westen kan dan ook problematisch zijn en het commissariaat-generaal diende *in casu* dan ook minstens een doorgedreven analyse te maken, wat niet gebeurde. Zo stelt verzoeker dat hij niet kan leven met de fanatieke taliban en dat hij niet akkoord gaat met bijvoorbeeld het feit dat meisjes en vrouwen niet naar school mogen gaan, omdat hij dit gewoon niet normaal vindt.

3.1.6. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad in hoofdorde als vluchteling te worden erkend, in onderschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022> (stuk 3);
- [https://fr.wikipedia.org/wiki/%C3%89tat_islamique_\(organisation\)](https://fr.wikipedia.org/wiki/%C3%89tat_islamique_(organisation)) (stuk 4);
- <https://en.wikipedia.org/wiki/Taliban> (stuk 5);
- <https://www.hrw.org/report/2021/11/30/no-forgiveness-people-you/executions-and-enforced-disappearances-afghanistan> (stuk 6);
- <https://www.hrw.org/news/2022/06/10/afghanistan-taliban-torture-civilians-panjshir> (stuk 7);
- <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/afghanistan-quake-kills-least-130-2022-06-22/> (stuk 8);
- <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-taliban-crackdown-atrocities-mujahid/31923580.html> (stuk 9);
- Gandhara Briefing, 'Afghans Left Behind, Gender Segregation, Pakistan Bombing' (rferl.org) (stuk 10);
- <https://www.hrw.org/news/2021/11/22/afghanistan-taliban-crackdown-media-worsens-0> (stuk 11);
- <https://www.hrw.org/news/2022/06/14/afghanistans-taliban-crack-down-vloggers> (stuk 12);
- <https://www.hrw.org/news/2022/03/30/taliban-intensify-attacks-afghan-media> (stuk 13);

- <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-panjshir-taliban-atrocities/31848654.htm> (stuk 14);
- <https://gandhara.rferl.org/a/gandhara-briefing-taliban-hazara-madrasahs-grand-assembly/31924733.html> (stuk 15);
- <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-taliban-grand-gathering-women/31923501.htm> (stuk 16);
- <https://gandhara.rferl.org/a/taliban-secular-schools-converted-madrasahs-education/31914672.html> (stuk 17);
- HRW, 'Afghans Dying from lack of medicine' (stuk 18);
- EASO Country Report, 10 januari 2022 – uittreksels (stuk 19);
- Reuters 'Islamic State Violence dents Taliban Claims of Safer Afghanistan' (stuk 20);
- Reuters 'Afghanistan seeks help for earthquake survivor's' (stuk 21);
- Pajhwok Peace Monitor 26 juni 2022 (stuk 22);
- *idem* 18 juni 2022 (stuk 23);
- *idem* 11 juni 2022 (stuk 24);
- Reuters 'Afghanistan Earthquake survivors unsafe' (stuk 25);
- UN Afghanistan Conference 2022 (stuk 26);
- *idem* snapshot of population movements january to june 2022 (stuk 27);
- <https://www.hrw.org/news/2022/03/07/afghanistan-taliban-threatening-provincial-media> (stuk 28);
- UNHCR, 'Afghanistan Situation Update', 4 december 2022 (stuk 29).

3.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 11 januari 2024 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.
- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban", 14 december 2023.

3.3. Beoordeling van het beroep

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling, dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd. Evenmin werkt verzoeker uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.3.5. Waar verzoeker een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu* enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

3.3.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.7. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.8. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij plotsklaps in het verzoekschrift aanhaalt dat onterecht werd geoordeeld dat geen bijzondere procedurele noden bleken. Concreet verwijst hij in het verzoekschrift naar zijn psychische toestand, gelet op het gegeven dat hij zijn land, gezin en familie diende achter te laten, en naar het gegeven dat hij ongeschoold is.

De Raad merkt op dat, hoewel verzoeker tijdens de administratieve procedure wel melding maakte van het gegeven dat hij ongeschoold is, hij er nergens melding maakte van het gegeven dat hij psychische problemen zou hebben. Bij het invullen van de ‘vragenlijst bijzondere procedurele noden’ daarentegen maakte hij geen problemen kenbaar, noch ten gevolge van zijn ongeschooldheid, noch van zijn vermeende psychische toestand. De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen enkel stavingstuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij psychologische problemen had ten tijde van zijn procedure voor het krijgen van internationale bescherming in België. Tevens toont verzoeker op geen enkele manier aan de hand van medische attesten aan dat zijn intellectuele capaciteiten dermate beperkt zijn dat hij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen van de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek uit het land van herkomst.

De Raad wijst erop dat ook van een beperkt geschoold en beperkt geletterde persoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de door hem beleefde gebeurtenissen, net als aspecten uit zijn directe leefwereld, op een coherente en consistente wijze kan uiteenzetten. Bovendien formuleerden noch verzoeker, noch zijn advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Evenmin werd er melding van gemaakt dat van verzoeker in het kader van dit onderhoud, omwille van voormelde redenen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij zijn voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het commissariaat-generaal aan hem zowel open als gesloten gestelde vragen over zijn situatie en problemen. Er kunnen uit de notities van het persoonlijk onderhoud geen problemen worden afgeleid omwille van eventuele psychologische problemen of verzoekers ongeschooldheid.

In het verzoekschrift wordt niet verduidelijkt welke maatregelen er *in casu* dienden te worden genomen en er wordt, mede gelet op wat volgt, evenmin *in concreto* aangegeven welke elementen verzoeker, indien er maatregelen waren genomen, had kunnen toevoegen, of welke vragen niet of niet voldoende duidelijk waren. Verzoeker toont aldus geenszins aan op welke wijze zijn ongeschooldheid of vermeende psychische toestand afbreuk kan doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. De voorgaande elementen maken aldus niet dat hem bepaalde steunmaatregelen hadden moeten worden toegekend.

Gelet op het voorgaande heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag van uitgegaan worden dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoeker kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3.9. Landeninformatie

De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen

en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders oordelen.

3.3.10. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.10.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te worden vervolgd door de taliban, omdat zijn broers bij de ANSF werkten. In dit verband verklaarde verzoeker dat de taliban hem, omwille van de werkzaamheden van zijn broers, zagen als een spion, en dat zij hem benaderden om zijn broers te vragen te stoppen met hun werkzaamheden en om hem anderzijds te vragen zich – indien hij geen spion was omwille van de werkzaamheden van zijn broers – bij hen aan te sluiten. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker, doorheen zijn verklaringen, niet aannemelijk gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals vastgesteld in het Verdrag van Genève, heeft, noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Dit omwille van verschillende redenen. Zo (I) heeft verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch zijn persoonlijke problemen met de taliban, noch de profielen van zijn broers aangehaald. Voorts (II) oordeelt de commissaris-generaal dat de problematische situatie van verzoekers broers die bij de voormalige Afghaanse overheid werkten, plausibel is en dat uit algemene informatie blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, alsook dat familieleden van bepaalde personen tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging. Vervolgens (III) haalt verzoeker geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van hem of zijn familie in de periode die voorafging aan zijn vertrek. Enerzijds (i) slaagt verzoeker er niet in om aannemelijk te maken dat zijn broers zelf persoonlijke problemen hebben gehad met de taliban omwille van hun werk. Anderzijds (ii) maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij problemen had met de taliban omwille van het werk van zijn broers. Vooreerst (a) haalde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijke vervolgingsfeiten aan omwille van het profiel van zijn broers, hetgeen afbreuk doet aan zijn persoonlijke vrees voor vervolging. Verder (b) was verzoeker inconsistent over het moment waarop de taliban hem begonnen te bedreigen. Daarnaast (c) bevatten zijn verklaringen met betrekking tot zijn persoonlijke problemen een aantal onlogische elementen, zijnde dat het weinig aannemelijk is dat de taliban hem vanaf jonge leeftijd zouden beschuldigen van spionage, zonder verdere stappen te ondernemen en dat het weinig logisch is dat de taliban hem enerzijds zouden beschuldigen van spionage, maar hem anderzijds vroegen om zich bij hen aan te sluiten indien zijn broers niet stopten met hun werk en indien hij geen spion was. Vervolgens (d) legde hij inconsistente verklaringen af met betrekking tot de dreigbrief die door de taliban werd afgegeven. Tot slot (IV) zijn de door verzoeker neergelegde documenten niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

3.3.10.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen aannemelijke elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.10.3. Verzoekers vrees komt neer op een vrees voor de taliban omwille van de profielen van zijn broers als personen die vroeger tot de ANSF behoorden. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de profielen van zijn broers, oordeelde de commissaris-generaal dat de situatie van zijn broers, gelet op verzoekers verklaringen en de algemene informatie, plausibel is.

Uit algemene informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, alsook dat familieleden van bepaalde personen tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen – bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie – te maken kunnen krijgen met vervolging. De commissaris-generaal besluit hieruit dat het loutere feit een familielid te zijn van een vroeger lid van het ANSF onvoldoende is om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken en dat er aldus bijkomende elementen moeten aangereikt worden om aan te tonen dat een familielid van een voormalig lid van het ANSF omwille hiervan een vrees dient te koesteren in geval van terugkeer naar Afghanistan.

In dit opzicht, en gelet op de onderstaande vaststellingen onder punt 3.3.10.4. en 3.3.10.5. van het onderhavig arrest, besluit de commissaris-generaal terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hijzelf of zijn familieleden onderworpen werden aan vervolgingsfeiten door de taliban in de periode voor zijn vertrek.

3.3.10.4. Enerzijds stelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn broers persoonlijke problemen gehad hebben met of persoonlijk geïsoleerd werden door de taliban. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht het volgende overwogen:

“U verklaarde dat zij en de taliban vijanden zijn van elkaar en met elkaar vochten (CGVS, p. 15). Wanneer u gevraagd werd of zij ook persoonlijke problemen hadden, antwoordde u dat elk hun eigen overheid had. U verklaarde dat zij al tegen elkaar waren sinds u klein was (CGVS, p. 15). Verder verklaarde u dat uw broers contact hadden met de taliban tijdens het conflict en dat ze praatten met elkaar via de walkietalkie of de radio, maar dat ze elkaar niet kenden (CGVS, p. 15-16). Uit uw verklaringen blijkt aldus niet dat uw broers ooit persoonlijke vervolgingsfeiten kenden met de taliban of persoonlijk door de taliban geïsoleerd werden.”

Verzoeker kan zich niet vinden in de overweging van de bestreden beslissing dat hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijn broers ooit persoonlijke vervolgingsfeiten kenden met de taliban of persoonlijk door de taliban werden geïsoleerd. Verzoeker betoogt dat deze redenering totaal onjuist is en benadrukt dat het feit dat zijn broers nooit persoonlijk aangepakt werden door de taliban louter te wijten is aan het gegeven dat zij beiden erin slaagden uit de handen van de taliban te blijven. Het feit dat de taliban wilden dat zij zich zouden overgeven, maakt het volgens hem eveneens duidelijk dat het enkel is omdat zij erin slaagden uit de handen te blijven van de taliban, dat zij geen problemen kenden. Hij benadrukt dat zijn broers rond de machtsovername Afghanistan ontvluchtten en daarvoor niet of nauwelijks naar het dorp kwamen en dan ook zoveel mogelijk alle contact met hen vermeden.

De Raad wenst te benadrukken dat het gegeven dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn broers ooit persoonlijke vervolgingsfeiten kenden met de taliban of persoonlijk door de taliban geïsoleerd werden, niet weerhouden wordt als argument ter ondersteuning van de ongeloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die verzoeker persoonlijk beweert meegemaakt te hebben, doch wel een indicatie vormt voor het feit dat verzoeker, als familielid van een voormalig lid van het ANSF, geen gegronde vrees dient te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de werkzaamheden van zijn broers. Verzoeker kan gevolgd worden in zijn verklaring dat zijn broers recent geen problemen kenden met de taliban door hun vertrek richting Tadzjikistan rond de machtsovername.

Daarnaast is het mogelijk dat verzoekers broers geen persoonlijke problemen met de taliban kenden omdat zij erin slaagden om uit hun handen te blijven. Indien het voor verzoekers broers, die lid waren van het voormalig ANSF, lukte om problemen met een organisatie als de taliban te vermijden door *“uit hun handen te blijven”* zonder enige verder duiding, dan kan de Raad niet anders dan besluiten dat zij niet in het vizier van de taliban stonden. De Raad onderstreept in deze dat verzoekers bewering dat zijn broers, via hem, bedreigd werden, gelet op het gestelde onder punt 3.3.10.5. van het onderhavig arrest, niet geloofwaardig bevonden is. Dat verzoekers broers niet persoonlijk geïsoleerd werden blijkt ook uit verzoekers verklaring dat zij contact hadden met de taliban tijdens het conflict en dat ze praatten met elkaar via de walkietalkie of de radio, maar dat ze elkaar niet kenden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15-16). Dit alles vormt aldus een eerste indicatie dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van de werkzaamheden van zijn broers.

3.3.10.5. Anderzijds maakt verzoeker aannemelijk dat hij problemen had met de taliban omwille van het werk van zijn broers. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij

het commissariaat-generaal verklaarde dat de taliban hem ervan beschuldigden dat hij spion was toen hij ongeveer 18 jaar oud was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 23). Bovendien verklaarde hij dat zij hem een duidelijke eis stelden in de moskee met betrekking tot zijn broers (*ibid.*, p. 24-25) en dat zij een dreigbrief stuurden (*ibid.*, p. 21). Tevens maakte hij melding van het gegeven als zou de taliban hem gevraagd hebben om zich bij hen aan te sluiten (*ibid.*, p. 29). Deze verklaringen zijn echter, omwille van verschillende redenen, niet geloofwaardig.

3.3.10.5.1. Vooreerst beaamt de Raad de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, alsook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal toen hem gevraagd werd naar het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen melding maakte van persoonlijke vervolgingsfeiten omwille van zijn broers. De Raad stelt vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verwees naar de oorlogsomstandigheden in Afghanistan en socio-economische vluchtmotieven aanhaalde (administratief dossier, 'vragenlijst CGVS', vraag 4-7). Bovendien haalde hij zelf aan dat hij met niemand problemen had en verklaarde hij dat hij geen persoonlijke problemen had met de taliban (*ibid.*, vraag 4-5). Hij maakte aldus bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins melding van enige vervolgingsfeiten omwille van het werk van zijn broers, laat staan van de hierboven opgesomde vervolgingsfeiten, waarvan hij tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal melding maakte. Dit doet reeds op verregaande wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze vermeende vervolgingsfeiten.

Zowel tijdens het persoonlijk onderhoud, als in het verzoekschrift, slaagt verzoeker er niet in om hiervoor een eenduidige, laat staan afdoende, verklaring te geven.

Vooreerst ontkent verzoeker, zowel tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissaris-generaal (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13, 30) als in het verzoekschrift, dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het werk van zijn broers. Verzoeker blijft er in het verzoekschrift bij dat hij melding maakte van het werk van zijn broers bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij stelt dat hij heeft aangegeven dat zijn broers het land ontvluchtten na de machtsovername en dat dit vermeld staat bij de persoonsgegevens. Volgens hem is het niet onmogelijk dat hij dit gezegd heeft, maar dat dit niet genoteerd werd "*aangezien dit niet nodig is op dat vlak*". Hij verwijst in deze ook naar zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat hij wel vertelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn broers bij de overheid werkten, maar dat ze er hem toen zeiden dat hij documenten moest voorleggen (*ibid.*, p. 13).

De Raad benadrukt dat het profiel van verzoekers broers, ondanks dat hij dit niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet betwist wordt, mede gelet op verzoekers overige verklaringen en de algemene informatie. In zoverre hij met dit betoog zou beweren dat hij wel melding maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken van de voormelde persoonlijke vervolgingsfeiten omwille van het werk van zijn broers, wat wel betwist wordt op basis van het gegeven dat hij dit niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, alsook op basis van de hierna besproken bevindingen, stelt de Raad vast dat dit betoog geen weerslag vindt in het administratief dossier. Nergens valt te lezen dat verzoeker melding zou gemaakt hebben van deze elementen, noch dat dit niet genoteerd werd omdat hij geen documenten had of omdat "*dit niet nodig was op dit vlak*". Voorts blijkt uit het document 'verklaring DVZ', dat verzoeker wel melding maakte van het gegeven dat zijn broers door de machtsovername naar Tadzjikistan zijn gevlucht, doch valt hierin nergens te lezen dat dat zou zijn omwille van problemen met de taliban, laat staan dat hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker melding maakte van persoonlijke problemen voor hem, omwille van de werkzaamheden van zijn broers. Bij het invullen van het document 'vragenlijst CGVS' bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gevraagd om alle feiten die hebben geleid tot de vlucht uit het land van herkomst uiteen te zetten en alle documenten in het bezit voor te leggen, doch niet dat elementen niet genoteerd zouden worden als ze niet ondersteund worden door documenten. Gelet op het voorgaande is verzoekers betoog geenszins aannemelijk.

Verzoekers verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat hij hier niets van vermeldde omdat ze hem daar vragen over zouden stellen en dat hij fouten zou maken daar hij op dat moment geen bewijs had (*ibid.*, p. 30), houdt – mede gelet op het voorgaande – geen steek. Indien verzoeker een waarachtig relaas zou vertellen, kan verwacht worden dat hij op coherente en consistente wijze vragen hieromtrent kan beantwoorden.

Waar verzoeker de omissie in het verzoekschrift tracht te vergoelijken door te wijzen op het gegeven dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om kort te zijn, merkt de Raad, in navolging van verzoeker, op dat hij bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, toen

hem gevraagd werd naar zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde dat hij niet alles had kunnen vertellen en dat hij niet alle details gaf (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3). Toen hem gevraagd werd wat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon vermelden, maakte hij echter geen melding van de voorgenoemde vervolgingsfeiten. Bovendien betreffen de voormelde elementen geenszins details. Voorts bevestigde verzoeker uiteindelijk dat hij er alles in het kort heeft kunnen vertellen. In dit verband wenst de Raad tevens te herhalen dat hoewel verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om kort te zijn, hem ook gevraagd werd om alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst uiteen te zetten. Voorts wenst de Raad te onderstrepen dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de vervolgingsfeiten omwille van het werk van zijn broers, zoals hij wel verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Dit betreft namelijk een kernelement van zijn relaas. Verwacht kon worden dat verzoeker spontaan melding zou gemaakt hebben van de voormelde vervolgingsfeiten, *quod non*. Dat verzoeker de voormelde vervolgingsfeiten ook bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal niet vermeldde, doet tot slot enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Voorts stelt verzoeker in het verzoekschrift dat zijn vluchtmotieven veelvuldig zijn. De Raad oordeelt in dit verband dat verzoeker gevolgd kan worden dat het niet onlogisch is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de machtsovername en de socio-economische situatie in Afghanistan vermeldde. Dit neemt echter niet weg dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zo weze herhaald, expliciet verwacht werd dat hij alle redenen uiteenzette die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Dat zijn vluchtmotieven veelzijdig waren en dat hij zich dus zou beperkt hebben tot het opsommen van enkele, kan aldus niet verschonen waarom hij geen melding maakte van de vervolgingsfeiten omwille van het werk van zijn broers.

Tevens betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij zelf nooit gefolterd werd door de taliban, doch dat hij enkel bedreigingen ontving aan het adres van zijn broers en gevraagd werd zich bij de taliban aan te sluiten. Hiermee lijkt hij de vervolgingsfeiten waarvan hij (later) tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal melding maakte te minimaliseren, om zo te verschonen dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan geen melding maakte en zelfs expliciet verklaarde geen persoonlijke problemen te hebben. In dit verband benadrukt de Raad dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal spreekt over dreigbrieven en rekruteringspogingen door de taliban, wat wel degelijk persoonlijke problemen uitmaken. Dat verzoeker zich voor zijn vertrek uit het dorp gedeisd hield en dat hij zoveel mogelijk binnen bleef, doet geen afbreuk aan het feit dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal melding maakte van deze persoonlijke problemen, en dit niet deed bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Vervolgens verwijst verzoeker naar zijn verklaring bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken een zekere schroom had om zijn relaas te vertellen omdat hij bevraagd werd door een vrouwelijke ambtenaar. De Raad merkt op dat verzoeker nergens eerder melding maakte van het gegeven als zou hij zich niet willen laten interviewen door een vrouwelijk ambtenaar omdat hij zich daar ongemakkelijk bij voelde. Ook bij het invullen van het document 'vragenlijst CGVS', gaf hij niet aan dat hij in de toekomst, tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, niet door een vrouwelijke *protection officer* wou bevraagd worden. Het gaat dan ook niet op dit nu op te werpen ter verschoning van de voorgaande pertinente vaststelling. Waar verzoeker in het verzoekschrift ook aangeeft dat hij zich schaamde en nog nooit eerder over zijn problemen had verteld, wijst de Raad erop dat verzoeker steevast op de vertrouwelijkheid van de gevoerde onderhouden en de afgelegde verklaringen werd gewezen. Op een verzoeker om internationale bescherming rust daarenboven de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de

autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar zijn ongeschooldheid, en stelt dat hij daarom vragen verkeerd begrepen heeft of dat zijn antwoord verkeerd begrepen werd, herhaalt de Raad dat ook van een beperkt geschoold en beperkt geletterde persoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de door hem beleefde gebeurtenissen, net als aspecten uit zijn directe leefwereld, op een coherente en consistente wijze kan uiteenzetten. In dat opzicht is het niet ernstig te insinueren dat verzoeker geen melding maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken van de vermeende persoonlijke vervolgingsfeiten omwille van het werk van zijn broer. De aan hem gestelde vraag was heel simpel, namelijk wat de redenen voor zijn vertrek waren, en werd zelf op verschillende manieren geformuleerd. Tevens blijkt uit verzoekers antwoord dat hij de vraag begrepen had. Dit antwoord kan bovendien ook op geen enkele manier verkeerd begrepen worden.

Ook verzoekers verwijzingen naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat hij geen melding maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken van de vermeende persoonlijke vervolgingsfeiten omdat hij op dat moment ziek was en dat hij het wou vertellen maar dat jongeren in het centrum zeiden dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel gesproken zou worden over zijn reisweg, kunnen geen verschoning bieden. Enerzijds wijst de Raad erop dat verzoeker, wanneer hem bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gevraagd werd naar zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geenszins melding maakte van het gegeven dat hij toen ziek was. Anderzijds ziet de Raad niet in op welke manier de (foutieve) informatie die hij kreeg van derden hem in de weg stond om alsnog te vertellen over zijn redenen voor zijn vertrek. Tevens spreekt het voor zich dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de verklaringen die hij (niet) aflegde.

3.3.10.5.2. Verder was verzoeker inconsistent over het moment waarop zijn persoonlijke problemen met de taliban begonnen. De bestreden beslissing overweegt in dit verband terdege het volgende:

“Enerzijds verklaarde u dat u ongeveer 18 jaar oud was toen de taliban u begonnen te beschuldigen en zeiden dat u een spion was van ‘de Kabuladministratie’ (CGVS, p. 23). U verklaarde eveneens dat – naarmate u opgroeide – de taliban naar u kwamen en zeiden dat alle raids in uw dorp uw fout waren, omdat u informatie gaf aan uw broers (CGVS, p. 10; 28). Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook dat de taliban u regelmatig benaderden, aangezien u verklaarde dat ze dit zeiden elke keer ze u buiten zagen gaan, bijvoorbeeld naar het veld of de winkel. Ze kwamen zelfs naar uw huis, voor uw broers en omdat er een checkpoint voor uw huis aanwezig was, en doodden uw honden (CGVS, p. 10; 24). Anderzijds verklaarde u, toen u gevraagd werd waarom de taliban nooit eerder iets zouden ondernemen tegen u indien ze u al zo lang verdachten van spionage, dat de taliban zulke dingen nooit zeiden tot op het moment dat ze de eis stelden in de moskee. Dit gebeurde 2 dagen voor uw vertrek uit uw dorp naar Jalalabad, waar u dan nog 2 maanden verbleef (CGVS, p. 26). Dit gaat echter compleet in tegen uw eerdere bewering dat zij u al jaren voordien steeds beschuldigden (CGVS, p. 28). Wanneer u hierop gewezen werd, antwoordde u gewoon ‘waarom niet, ik heb u gezegd en dat is mijn probleem’, hetgeen geenszins een verklaring is voor deze tegenstrijdigheid. Er kan verwacht worden dat u consistente verklaringen kan afleggen over het moment waarop uw problemen begonnen.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier. In het verzoekschrift herhaalt verzoeker zijn eerste versie van de door hem gegeven verklaringen en legt hij bijkomende verklaringen af die in lijn hiermee liggen. De Raad wijst verzoeker erop dat hij niet, zonder evenwel met concrete argumenten de door verwerende partij en hierboven vastgestelde en in het administratief dossier steun vindende incoherenties en tegenstrijdigheden te weerleggen of te verklaren, kan verwijzen naar één versie van zijn verklaringen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van vragen of gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

Verzoeker vervolgt zijn betoog door te stellen dat hij met de eerste versie van de door hem gegeven verklaringen, aangevuld met zijn verklaringen in het verzoekschrift, een algemeen klimaat beschrijft van iemand die geconfronteerd wordt met de taliban wanneer de overheid niet ter plaatse is. Hij voegt hieraan toe dat het pas op het einde was dat hij persoonlijk werd bedreigd (door middel van een bedreiging die gericht was aan alle familieleden van overheidspersoneel), waarmee hij lijkt te insinueren dat hij in de tweede versie van de door hem gegeven verklaringen hierover sprak. De Raad stelt vast dat dit betoog geen weerslag vindt in het administratief dossier. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt

duidelijk dat verzoeker doorheen het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij al jaren voor zijn vertrek steeds beschuldigd werd van spionage door de taliban (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10, 23-24, 28). Verder tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd verzoeker dan gevraagd naar de beschuldigingen van spionage die de taliban ten aanzien van hem uitten (voor het incident in de moskee waarbij de familieleden van leden van de voormalige overheid werden opgeroepen hun familieleden te vragen om te stoppen met hun werk), waarna hij verklaarde dat ze dit nooit eerder deden voor het incident. Verzoeker verklaarde hier dus in niet mis te verstane woorden dat hij voor dit incident nooit beschuldigd werd van spionage door de taliban, en geenszins dat hij voor het incident nooit bedreigd geweest is. Dit maakt dat de beschuldigingen van spionage aan zijn adres en aldus zijn problemen met de taliban, volgens deze verklaring, begonnen vlak voor zijn vertrek. In die zin was verzoeker wel degelijk inconsistent over het moment waarop zijn persoonlijke problemen met de taliban begonnen.

3.3.10.5.3. Daarnaast bevatten verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn vermeende persoonlijke problemen een aantal onlogische elementen.

Ten eerste wijst de commissaris-generaal in dit verband op het volgende:

“Om te beginnen is het weinig aannemelijk dat de taliban u vanaf jonge leeftijd zouden beschuldigen van spionage, zonder verdere stappen te ondernemen. Zeker gezien het feit zij u verantwoordelijk achtten voor de raids van de overheid, kan verwacht worden dat zij iets van actie zouden ondernemen. Indien u werkelijk 18 jaar was op het moment dat de taliban u beschuldigden van spionage, wil dit zeggen dat de taliban u gedurende 4 jaren beschuldigden zonder iets te ondernemen. Dit blijkt uit het feit dat u bij de DVZ op 30/11/2021 verklaarde dat u 19 maanden eerder was vertrokken, wat wil zeggen dat u op het moment van vertrek ongeveer 22 jaar oud was (Vragenlijst DVZ, punt 32). Hierop gewezen, verwees u opnieuw naar de eis van de taliban in de moskee en vertelde u dat u de 2e dag na de eis vertrok (CGVS, p. 28), wat zoals eerder aangegeven tegenstrijdig is met uw andere verklaringen en geen uitleg is voor de reden waarom de taliban niet sneller iets zouden doen als zij u al zo lang beschuldigden.”

Dat naar aanleiding van het feit dat de taliban meer macht verzamelden de bedreigingen tegenover verzoeker ernstiger werden en dat op het ogenblik dat hij 18 jaar werd, hij ook meer persoonlijk geconfronteerd werd, bevestigt – mede gelet op het voorgaande – dat verzoeker reeds in de jaren voor zijn vertrek beschuldigd werd van spionage. Dit betoog doet dan ook geen afbreuk aan het gegeven dat deze verklaring moeilijk te rijmen valt met verzoekers verklaring dat de taliban pas vlak voor zijn vertrek verdere stappen tijdens het incident in de moskee ondernamen, vier jaar nadat ze hem reeds begonnen te beschuldigen. Voor het overige laat verzoeker deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Daarnaast maakt de verwerende partij melding van een tweede onlogisch element. Zo wijst zij er terecht op dat het weinig logisch dat de taliban verzoeker enerzijds zouden beschuldigen van spionage, maar hem anderzijds vroegen om zich bij hen aan te sluiten indien zijn broers niet stopten met hun werk en indien hij geen spion was. In dit verband wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat het namelijk een groot risico inhoudt voor de taliban om mensen die zij verdenken spion te zijn aan te werven. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat het feit dat hij zich zou aangesloten hebben bij de taliban, zou betekend hebben dat hij met de taliban mee zou moeten en in hun kampen zou moeten verblijven, waardoor het bijzonder moeilijk zou zijn om informatie te delen. De Raad oordeelt dat verzoeker hiermee niet aantoonde dat het voor de taliban niet risicovol zou zijn om een vermeend spion aan te werven. Zelfs als zo'n persoon zich binnen het kamp van de taliban zou begeven, dan nog zijn er verschillende mogelijkheden voor hem om informatie te lekken.

Hiermee geconfronteerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker enerzijds dat de taliban hem drie opties gaven, namelijk dat zijn broers zich moesten overgeven, dat hij mogelijks een spion was en indien hij geen spion was, dat hij mee moest vechten en dat hij aan de taliban zei dat hij niets te doen had met de overheid en dat – als ze problemen hadden met zijn broers – de taliban maar met hen moeten praten en doen wat ze willen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 29). De Raad merkt op dat de eerste verklaring deze vaststelling enkel bevestigt. De eis dat hij ervoor moest zorgen dat zijn broers zich overgaven, valt bovendien ook moeilijk te rijmen met de eis inzake rekrutering en de beschuldiging van spionage. De commissaris-generaal stelt in dit verband terecht dat het geheel aan uiteenlopende eisen weinig steek houdt, ook los van de eis inzake rekrutering en de beschuldiging van spionage. Voorts oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, voor wat betreft de tweede

verklaring, dat het weinig aannemelijk is dat de taliban, zonder er zelf van overtuigd te zijn dat verzoeker niet voor de overheid werkte, hem zomaar in hun rangen zouden willen inlijven.

Waar verzoeker in dit verband in het verzoekschrift betoogt dat de taliban, door hem voor te stellen zich bij hen aan te sluiten, de positie verzwakken van diegene die voor de overheid kozen, merkt de Raad op dat de taliban zelf al jaren beschuldigingen uitten dat verzoeker een spion was voor (zijn broers die werkten voor) de overheid. Door verzoeker aan te werven, zouden zij er niet voor zorgen dat iemand verhinderd werd om de positie van de overheid te versterken, maar haalden zij iemand die zij reeds zagen als regeringsgezind binnen in hun kampen waardoor dit, gelet op het risico die dit wel degelijk meebrengt, de positie van de overheid juist zou versterkt hebben. Dat de taliban “*kanonnenvlees*” nodig hadden, is een blote bewering die verzoeker geenszins staft en vormt aldus geen afdoende verschoning. Voorts betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat de taliban op alle mogelijke manieren druk zetten en een klimaat van angst creëerden voor familieleden van diegenen die voor de regering werkten. De Raad oordeelt dat verzoeker gevolgd kan worden in dit betoog, doch dat het aanwerven van dergelijke familieleden die zij zelf aanschouwen als een spion, te risicovol is en daarom niet aannemelijk is. Dat de taliban eerder zwart/wit denkt door te denken dat iemand ofwel voor ofwel tegen hen is, bevestigt enkel dat het weinig aannemelijk is dat zij verzoeker, die zij al jarenlang beschuldigden spion te zijn, zouden aanwerven.

3.3.10.5.4. Vervolgens legde verzoeker inconsistente verklaringen af met betrekking tot de dreigbrief die door de taliban werd afgegeven.

Vooreerst was verzoeker inconsistent over hoe lang voor zijn vertrek deze dreigbrief werd afgegeven. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij 2 dagen na de eis van de taliban in de moskee zijn dorp verliet en naar Jalalabad ging, waar hij nog 2 maanden verbleef (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 26). Hij verklaarde dat de taliban dan 10 dagen na hun eis in de moskee de dreigbrief verstuurd (ibid., p. 26). Dit betekent echter dat hij de dreigbrief 1,5 maand voor zijn vertrek uit Jalalabad ontving. Gelet op zijn verklaringen dat hij nadien naar Kaboel trok, van waaruit hij Afghanistan verliet zonder daar echt te verblijven (ibid., p. 27), kan dus ook gesteld worden dat hij de dreigbrief verkreeg iets meer dan 1,5 maand voor zijn vertrek uit Afghanistan. Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij de dreigbrief ongeveer 10 dagen voor zijn vertrek ontving en dat hij enkele dagen daarvoor al naar Jalalabad was gegaan (ibid. p. 21). In het verzoekschrift betoogt hij dat de commissaris-generaal geen onderscheid maakte tussen zijn vertrek uit zijn dorp, zijn vertrek uit Jalalabad en zijn vertrek uit Afghanistan (vanuit Kaboel). De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaring blijkt dat hij voor de ontvangst van de brief reeds in Jalalabad was, waardoor het duidelijk is dat verzoeker hier niet sprak over zijn vertrek uit zijn dorp. In zoverre verzoeker hier bedoelde dat hij 10 dagen voor zijn vertrek uit Jalalabad – na een verblijf van twee maanden aldaar, gelet op zijn verklaringen – de dreigbrief kreeg, merkt de Raad op dat dit niet te rijmen valt met zijn eerdere verklaring volgens dewelke hij de brief 1,5 maand voor zijn vertrek uit Jalalabad ontving. Indien hij bedoelde dat hij de dreigbrief ontving 10 dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan valt dit – gelet op zijn verklaringen over zijn verblijf in Kaboel – niet te rijmen met zijn eerdere verklaringen volgens dewelke hij de dreigbrief ontving iets meer dan 1,5 maand voor zijn vertrek uit Afghanistan. Gelet op het voorgaande, is de voormelde inconsistentie niet het gevolg van het gegeven als zou verzoeker de vraagstelling van de verwerende partij niet begrepen hebben. Verzoeker kan ter verschoning van deze tegenstrijdigheid dan ook niet opwerpen dat hij de vragen van de verwerende partij niet begreep, al dan niet omwille van zijn ongeschooldheid.

Daarnaast valt de datering van de dreigbrief niet overeen te stemmen met de voormelde verklaringen, mede gelet op verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn vermeend moment van vertrek. Wat betreft het moment van zijn vertrek, verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat hij ongeveer vertrokken was in de lente van 2019 (ibid., p. 6), terwijl uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij in het voorjaar van 2020 was vertrokken. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij op 30 november 2021 namelijk dat hij 19 maanden eerder vertrokken was, wat wil zeggen dat hij in de loop van februari – maart 2020 zijn land verliet (administratief dossier, ‘vragenlijst DVZ’, punt 32). De dreigbrief is gedateerd op 03/08/1439, wat omgerekend 19 april 2018 is, wat wil zeggen dat de dreigbrief één of twee jaar – afhankelijk of hij in 2019 dan wel 2020 vertrok – voor zijn vertrek werd afgegeven. Deze datum valt, gelet op verzoekers verklaringen in verband met zijn vermeend vertrek uit Afghanistan, niet te rijmen met zijn verklaringen, ongeacht welke versie van zijn verklaringen over het ontvangen van de dreigbrief door de taliban wordt aangehangen. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat de datum die vermeld staat op de brief niet *per se* de datum is waarop verzoeker de brief zou ontvangen hebben, lijkt verzoeker te insinueren dat de datum vermeld in de brief,

de datum is waarop hij geschreven en dat de data die hij vermeldde in zijn verklaringen het moment betreft waarop hij de brief zou gekregen hebben. De Raad oordeelt dat dit argument nog zou kunnen weerhouden worden indien de verschillen tussen beide momenten niet zo groot zouden zijn. Het valt niet in te zien waarom de taliban een brief zouden schrijven één of zelfs twee jaar voordat zij deze zouden afgeven. Dit betoog is dan ook geenszins ernstig.

Waar verzoeker in dit verband in het verzoekschrift voorts nog verwijst naar zijn scholingsgraad en stelt dat hij geen aandacht geeft aan data en dat hij daarom eerder van periodes spreekt in plaats van strikte data, herhaalt de Raad dat ook van een beperkt geschoold en beperkt geletterde persoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de door hem beleefde gebeurtenissen, net als aspecten uit zijn directe leefwereld, op een coherente en consistente wijze kan uiteenzetten. Hoewel, gelet op zijn scholingsgraad, niet verwacht wordt van verzoeker dat hij exacte data kan aangeven voor de kernelementen van zijn asielaanvraag, kan redelijkerwijze wel verwacht worden dat hij bij benadering of “*per periodes*” zoals hijzelf in het verzoekschrift stelt, deze gebeurtenissen in de tijd kan situeren. De voormelde vaststellingen betreffen dermate fundamentele verschillen over de periodes waarin gebeurtenissen zich afspeelden, dat zij niet kunnen verschoond worden door verzoekers ongeschoold profiel.

3.3.10.5.5. Tot slot verwijst verzoeker naar de werkwijze van de verwerende partij, meer bepaald van de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij hekelt dat hij pas zo laat zijn vrij relaas kon uiteenzetten en stelt dat er daardoor onnauwkeurigheden zijn opgetreden.

De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins verschoont hoe dit betoog de voorgaande pertinente vaststellingen in een ander daglicht kan plaatsen. Voorts benadrukt de Raad dat het verzoeker is die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De Raad oordeelt verder dat, indien verzoeker meent dat hij over een of ander onderwerp nog (bijkomende) inlichtingen heeft, hij dit – spontaan of toen de *protection officer* hem op het einde van het persoonlijk onderhoud vroeg of hij alle redenen van zijn vertrek uiteen kon zetten en of hij nog iets toe te voegen had – kon vertellen tijdens het persoonlijk onderhoud of bijkomende schriftelijke verklaringen kon afleggen.

Anderzijds wijst verzoeker erop dat er in de bestreden beslissing vertrokken wordt van een negatief uitgangspunt (“*u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming*”), dat vervolgens ondersteund wordt door de motivering en dat er geen afweging wordt gemaakt van de elementen die een vrees aantonen, tegenover de elementen die deze niet aannemelijk maken. Te dezen onderlijnt de Raad dat elementen in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en dat de commissaris-generaal niet het tegendeel moet bewijzen van hetgeen door verzoeker wordt opgeworpen, zou hij dat al kunnen.

3.3.10.5.6. Op basis van de voorgaande bevindingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan verzoekers vermeende vervolgingsfeiten die hij omwille van het werk van zijn broers persoonlijk zou hebben meegemaakt (zijnde zowel de beschuldigingen, de eis om zijn broers te overtuigen om te stoppen met werken als de rekruteringspoging), en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij problemen had met de taliban omwille van het werk van zijn broers.

3.3.10.6. Daarnaast haalt verzoeker geen andere elementen aan waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer te maken zal krijgen met vervolging door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broers.

3.3.10.7. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten, waaronder documenten met betrekking tot de voorgehouden tewerkstelling, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.10.8. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende

determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.10.9. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij in Europa verbleven heeft en blijft, waardoor hij, als terugkeerder, een specifiek risico op vervolging loopt omwille van minstens gepercipieerde verwestering, wat blijkt uit verschillende rapporten. Hij stelt dat de informatie waarop de verwerende partij zich baseert gedateerd is. Hij werpt op dat hij niet louter in het Westen verbleef, maar dat hij naar het Westen vertrok omdat hij niet door de taliban gerekruteerd wenste te worden en derhalve als anti-taliban gepercipieerd zal worden bij terugkeer. Deze specifieke kwetsbaarheid werd door de verwerende partij niet onderzocht. Hij betoogt verder dat hij wel degelijk concrete omstandigheden aanhaalde, waaronder het werk van zijn broers en zijn eigen verblijf in Europa. Verzoeker werpt voorts nog op dat rekening dient te worden gehouden met de wens van de taliban om de *sharia* strikt toe te passen en dat zij een steeds strengere politiek voeren. Verzoeker hekelt dat de verwerende partij het niet de moeite vond om hem vragen te stellen over zijn leven in België en zijn verwestering, terwijl deze toch wel zeer zeker een risico met zich meebrengen. Het leven in het Westen is immers strijdig met de *sharia* en laat de taliban toe terugkeerders gevangen te zetten. Iets banaals als het dragen van westerse kledij of het niet laten groeien van een baard is al problematisch. Muziek en kunst zijn verboden door de taliban, net als *TikTok*, en de toegang tot het internet wordt bemoeilijkt en gecensureerd. Er wordt in het openbaar gedood en gefolterd en de schendingen van de mensenrechten zijn *legio*. Het loutere feit in het Westen te hebben verbleven kan volgens verzoeker dan ook reeds problematisch zijn. Een doorgedreven analyse van de verwerende partij was noodzakelijk, *quod non in casu*.

De Raad maakt, op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-factoadministratie* ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele

van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotaliban*regering, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten (zo niet kunnen zij hun licentie verliezen), is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het ‘Algemeen Ambtsbericht’ wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden

van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie scheidt hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de-factorechtbank* in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bv. door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus

2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het ‘Algemeen Ambtsbericht’ is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het ‘Noorse Landinfo’ benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de-facto* autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enz.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA, “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 96-100).

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat plaatsvond op 18 november 2022, en dus geruime tijd na de machtsovername door de taliban, geenszins melding maakte dat hij bij terugkeer de taliban vreest omwille van zijn verblijf in België. Desondanks werd dit in de bestreden beslissing terdege onderzocht. De commissaris-generaal oordeelde en werkte uit dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen en dat verzoeker er niet in slaagt zulks *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij het risico op terugkeer omwille van zijn verblijf in het Westen niet heeft onderzocht. Waar hij opwerpt dat de commissaris-generaal het niet de moeite vond om hem vragen te stellen over zijn leven in België en zijn verwestering, stipt de Raad nog aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker is gelegd. Deze samenwerkingsplicht, die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting voor verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. Evenmin slaagt verzoeker erin in het verzoekschrift dergelijke elementen aan te reiken. Gelet op wat volgt, hebben de elementen die hij in het verzoekschrift opwerpt immers geen impact op zijn nood aan internationale bescherming. *In casu* moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door verzoeker, rekening houdend met de beschikbare informatie over het land van herkomst. Indien verzoeker meent dat hij over een of ander onderwerp nog (bijkomende) inlichtingen heeft, kon hij dit (spontaan) vertellen tijdens het persoonlijk onderhoud of bijkomende schriftelijke verklaringen afleggen.

Verzoeker, een Afghaanse meerderjarige man die Afghanistan verliet op meerderjarige leeftijd – waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen – beweert weliswaar dat hij is verwesterd of toch als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering afdoende uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Verzoeker, die nog geen drie jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, maakt met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in het Westen niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘*besmeel*’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om

vervolgd te worden. Uit de stukken waarop de Raad acht mag slaag, blijkt overigens dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou. Verzoeker heeft bovendien nog steeds familie wonen in Afghanistan en waarmee hij regelmatig in contact staat (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9 en bevestigd ter terechtzitting) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk en dat verder niet kan blijken dat hij zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels.

Waar hij in het verzoekschrift nog opmerkt dat iets banaals als het dragen van westerse kledij of het niet laten groeien van een baard al problematisch is, dat muziek en kunst verboden zijn door de taliban, net als *TikTok*, dat de toegang tot het internet wordt bemoeilijkt en gecensureerd, dat er in het openbaar gedood en gefolterd wordt en dat de schendingen van de mensenrechten *legio* zijn, stipt de Raad aan dat verzoeker hiermee geen enkel op hem persoonlijk geconcretiseerd element naar voren brengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd en waardoor hij een risico loopt op vervolging.

Voor zover hij in louter algemene termen wijst op een westerse gedraging en kleding, herhaalt de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat in dit geval op geen enkele concrete wijze aannemelijk wordt gemaakt.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het poneren van de loutere blote bewering dat dat hij niet kan leven met de fanatieke taliban en dat hij niet akkoord gaat met bijvoorbeeld het feit dat meisjes en vrouwen niet naar school mogen gaan, omdat hij dit gewoon niet normaal vindt en te verwijzen naar algemene informatie zonder deze op zijn persoon te betrekken.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Wat betreft verzoekers betoog over leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een langdurige afwezigheid uit Afghanistan en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

3.3.10.10. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

3.3.11. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.11.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht

op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.11.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b), van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Waar verzoeker argumenteert dat de gehanteerde landeninformatie niet actueel is, niet gebaseerd is op betrouwbare bronnen en dat de informatie die binnen sijpelt meer en meer gecensureerd wordt door de *de-factom* machthebbers en dit met name op het vlak van mensenrechten, wijst de Raad erop dat ook in de gedane beoordeling met betrekking tot de preciaire humanitaire en socio-economische toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker hekelt tevens in het verzoekschrift dat er tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd ingegaan op de huidige socio-economische situatie, met inbegrip van zijn persoonlijke situatie binnen deze context. De Raad herhaalt vooreerst dat het verzoeker is die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De Raad oordeelt verder dat, indien verzoeker meent dat hij over een of ander onderwerp nog (bijkomende) inlichtingen heeft, hij dit (spontaan) kon vertellen tijdens het persoonlijk onderhoud of bijkomende schriftelijke verklaringen kon afleggen. Verzoeker had hier tijdens het persoonlijk onderhoud in ieder geval ruimschoots de mogelijkheid toe. Het

persoonlijk onderhoud vond immers plaats ruim nadat de taliban de macht in Afghanistan hebben overgenomen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van de socio-economische situatie in Afghanistan, waardoor er redelijkerwijze van kan uitgegaan worden dat hij zich toen reeds bewust was van deze omstandigheid. Gelet op deze vaststellingen, stond het verzoeker vrij om hier spontaan op in te gaan. Voorts oordeelt de Raad dat verzoeker voldoende de mogelijkheid werd geboden om elementen kenbaar te maken aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, evenals zijn individuele sociale en economische situatie, in het licht van de machtsovername door de taliban. Zo vroeg de *protection officer* naar de huidige verblijfplaats van zijn familieleden en naar hoe zij het stellen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6-10). Bij het afsluiten van het persoonlijk onderhoud heeft de *protection officer* geïnformeerd of verzoeker alle redenen heeft kunnen vertellen waarom hij Afghanistan heeft verlaten en waarom hij niet wil terugkeren, waarbij bijkomend werd gevraagd of hij nog iets wilde toevoegen (*ibid.*, p. 19). Deze omstandigheden in acht genomen, oordeelt de Raad dat de *protection officer* wel degelijk in zekere mate heeft gepolst naar de algemene situatie voor verzoekers familie in Afghanistan, sinds de machtsovername.

Nog daargelaten deze vaststellingen, kon verzoeker hierop bovendien ook ingegaan zijn in het verzoekschrift. Het volstaat in deze niet in het verzoekschrift louter te betogen dat de huidige sociale en economische situatie van zijn familie onvoldoende werd bevroegd en onderzocht, zonder thans concrete en relevante elementen aan te dragen. De omstandigheden dat zijn vader overleden is, dat zijn moeder woont bij haar broer en dat zij ziek is, dat zijn broers sinds hij klein was bij de overheid werkten en het land verlieten en in Tadzjikistan verblijven sinds de val van de overheid, dat hij enkel contact heeft met zijn moeder en dat hij zelf onderweg naar België tuberculose opliep volstaan niet. Nog los van de vaststelling dat dit alles grotendeels reeds werd opgeworpen tijdens het persoonlijk onderhoud, toont verzoeker alvast niet aan waarom deze elementen de gedane beoordeling onderuit zouden halen of een andere uitkomst zouden rechtvaardigen. Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat zijn broers voor de voormalige Afghaanse overheid werkten, benadrukt de Raad – gelet op de bevindingen onder punt 3.3.10.1. tot 3.3.10.8. van het onderhavig arrest, dat verzoeker geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aanhaalt ten aanzien van hem of zijn familie in de periode die voorafging aan zijn vertrek omwille van de werkzaamheden van zijn broers, alsook dat verzoeker geen elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer te maken zal krijgen met vervolging door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broers. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift in dit verband verwijst naar zijn verblijf in het Westen en zijn vermeend verwesterd profiel, oordeelt de Raad – gelet ook op de bevindingen onder punt 3.3.10.9. – dat verzoeker hiermee evenmin afbreuk doet aan de voorgaande bevindingen.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.11.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder

onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62, en UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814) slachtoffers te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadige incidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die

in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakte gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "Afghanistan: Country Focus", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is, gelet op de informatie, opgenomen in de EUAA, "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 11 januari 2024, kan, zo weze herhaald, verzoeker niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele, betrouwbare en objectieve informatie.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar en ter terechtzitting verklaart hij dat zijn familie zich thans in Nangarhar bevindt. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze twee provincies een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar verzoeker in dit verband opwerpt dat hij als anti-taliban riskeert te worden gepercipieerd, benadrukt de Raad – gelet op de bevindingen onder punt 3.3.10.1. tot 3.3.10.8. van het onderhavig arrest – dat verzoeker geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aanhaalt ten aanzien van hem of zijn familie in de periode die voorafging aan zijn vertrek omwille van de werkzaamheden van zijn broers, alsook dat verzoeker geen elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer te maken zal krijgen met vervolging door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broers.

Dat zijn vader overleden is, dat zijn moeder bij haar broer woont en ziek is, dat zijn broers sinds hij klein was bij de overheid werkten en het land verlieten en in Tadzjikistan verblijven sinds de val van de overheid, dat hij enkel contact heeft met zijn moeder en dat hij zelf onderweg naar België tuberculose opliep, vormen geen persoonlijke omstandigheden die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhoogt. Verzoeker toont in elk geval niet het tegendeel aan.

Mede gelet op het gestelde onder punt 3.3.10.9. van het onderhavig arrest, toont verzoeker ook niet aan hoe het feit dat hij al een tijd buiten Afghanistan verblijft, een persoonlijke omstandigheid betreft.

Waar verzoeker verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 stipt de Raad nog aan dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.11.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor

de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.13. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.15. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij geen manifeste appreciatiefout worden ontwaard.

3.3.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.17. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.3.18. De Raad oordeelt voorts dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden, daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.19. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS